

12. fejezet: Ám nálad bocsánatot nyer a vétek (Zsolt 130,4)

Mielőtt a megbocsátásról elgondolkodnánk, hívjuk a Szentlelket és kérjük Öt, hogy mindent megértsünk, amit Jézus mondani akar nekünk, mert ez egy nehéz és fontos téma és fölöttébb aktuális. „Jöjj Szentlélek, vezess bennünket. Add meg a kegyelmet, hogy minden szót megértsünk, amit Jézus mond nekünk. Nyisd meg a füleinket, hogy meghalljuk és befogadjuk azokat. Nyisd meg a szívünket, hogy megértsük. Adj nekünk egy új fényt, hogy meglássuk, mi az, amit még nem bocsátottunk meg, és azt is meglássuk, amiért nekünk kell bocsánatot kérnünk.”

Jak 4,1 - ben olvassuk: „*Honnan vannak háborúságok és veszekedések köztetek? Nemde onnét, hogy bűnös vágyak csatáznak tagjaitokban?*”

Az emberiség történetén végigtekintve látjuk, hogy mindig volt és van valahol háború. De miért keletkeznek a háborúk? Ha a háború szót halljuk, megijedünk. Hol kezdődik a háború tulajdonképpen? Nem bennem, magamban? Ha tudatosan ezen elgondolkozunk, megállapítjuk, hogy a háború a kiengeszteletlenséggel függ össze. Ha nem vagyok kész arra, hogy valamit megbocsássak, akkor a háború kezdetét veszi bennem. És én egyre csak terjesztem azt. Ha bennem háború van, akkor a családban is háború van, a munkahelyemen is, és így tovább, tehát az egész társadalomban. Ha egy követ a vízbe dobunk, a hullámok sok kört rajzolnak, ugyanígy terjed a háború is.

Mind az Ó- ,mind az Újszövetségben elmondják nekünk, milyen fontos a megbocsátás. A Teremtés könyvében olvassuk, hogy a haldokló Jákob a legfiatalabb fiának egy üzenetet fogalmaz meg. Azokkal a fiaival juttatja el hozzá az üzenetet, akik öccsüket évekkorábban rabszolga- kereskedőknek adták el. Az üzenet így hangzik: „*Bocsásd meg testvéreid vétkeit és bűnét, a rosszat, amit veled tettek. Tehát bocsásd meg atyád Istene szolgálóinak vétkeit.*” (Ter 50,17)

Jákob számára nagyon fontos volt, hogy az ő József nevű fia megbocsásson azoknak a testvéreinek, akik rosszat tettek vele. Hogy válaszolt József? Olvassunk tovább a Teremtés könyvében, mit mond József: „*Ne féljete! Vajon Isten helyettese vagyok én? Ti rosszat forraltatok ellenem, de Isten jóra fordította azt, hogy megvalósítsa, ami ma van: életben tartson egy nagy népet. Tehát ne féljete, gondoskodom rólatok és gyermekeitekről! Így vigasztalta őket és barátságosan beszélt hozzájuk.*” (Ter 50,19-21). Hasonló tapasztalatra tehetünk szert, ha kölcsönösen megbocsátunk egymásnak, még ha ez nehezünkre is esik.

Sir 28,2-6 - ban olvassuk: „*Bocsásd meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétkeid. Aki más emberre konokul haragszik, hogy keres Istennél gyógyulást magának? Aki nem könyörül meg az embertársán, a saját bűneiért hogyan imádkozik? Jóllehet csak ember, kitarat a haragban - hát az ő bűneiért ki ad elégtételt? Gondolj a végső dolgokra, hagyd a gyűlölködést, gondolj halálodra, s tartsd meg a parancsokat.*”

Elvárjuk Istentől, hogy kegyes legyen hozzánk és irgalmazzon, mi magunk azonban irgalmatlanok vagyunk a felebarátainkkal szemben.

Ehhez kapcsolódóan szeretném egy személyes tapasztalatomat megosztani: Amikor fiatal betegápoló nővérként egy településen dolgoztam, egy súlyos beteghez hívtak. Mielőtt beléptem volna a szobájába, a felesége még gyorsan elmesélte nekem férje élethelyzetét. Több mint 40 éve él az Egyháztól elszakadva. Látogatásom előtt egy héttel felkereste őt a helyi plébános. Alig, hogy belépett a szobába, odakiáltott neki a beteg, hogy nem akarja látni, hozzávágta a kávéscsészéjét, és azt kiáltotta, hogy mehet. Feleségének az volt a nagy imaszándéka, hogy a férje halála előtt találjon vissza Istenhez. A férfi nagyon gyenge és sovány volt, magas lázzal, és halálos beteg volt. Nem igazán tudtam, mit kell elsőként és

utolsóként ennél a súlyos betegnél tennem. Imádkoztam a szívemben. Ebben az állapotban nem akartam vele azonnal Istenről beszélni. Először adtam neki egy lázcsillapító injekciót. Egy óra elteltével újra benéztem hozzá. Az öreg úr egy kicsit jobban volt, mert lement a láza. Boldog volt, mondta is, hogy jobban van. Épp azon volt, hogy bókoljon nekem. Ez jól jött nekem a beszélgetés folytatásához. Elmagyaráztam neki, hogy én csak a mulandó testéért tettem valamit, ám nem az ő halhatatlan lelkéért. Rögtön mérges lett a páciensem és ki akart dobni a szobából. Azt mondtam neki: „Mielőtt elmegyek, lenne egy kérdésem. Mi bajod van Istennel és az Egyházzal?” Egészen felhevülten mesélte el nekem: Amikor hazatért a háborúból, a többiekhez hasonlóan ő is szeretett volna az akkori plébánostól egy darab földet kapni, hogy ott házat építsen. De nem kapott. Csalódottságában megszakított minden kapcsolatot az Egyházzal. Ekkor megfogtam a kezét és azt mondtam neki: „Ez bizonyosan nem volt helyénvaló a plébános részéről.” Ezzel csak vigasztalna akartam, utána azonban valami másra akartam figyelmeztetni: „Tudod, egyszer mindannyiunknak meg kell halni. Amikor Isten előtt állunk, nem azt fogja tőlünk megkérdezni, hogy mit tettek a többiek. Isten azt fogja tőled megkérdezni: „Hol voltál, mit tettél? Nem azért tesz téged felelőssé, amit a plébános tett. De azért felelőssé tesz, ahogy reagáltál.” Ekkor nagy szemekkel rám nézett és közben halkán mondta: „Hívasd a papot.!” Hívták a papot, azonnal jött is, és nagyon elcsodálkozott. Miközben a pap a betegnél volt, a feleségével mi a megtéréséért imádkoztunk. Mély bánattal meggyónt és évek óta először megáldozott. Ezután a plébános föladata neki a betegek kenetét. Ahogy ezek után odamentem hozzá, megtelt a szeme könnyekkel. Nagy hálával és örömmel szorította meg a kezemet. Sugárzott az arca. Családja vele együtt örült. Isten válaszolt a feleség éveken át tartó könyörgésére. A mi Istenünk irgalmas és jóságos. Ugyanazon a napon 23:20 kor mindannyiunk jelenlétében meghalt, egészen békésen, kiengesztelődve Istennel. Dicsőség az Úrnak!

Pál apostol írja az Ef 4,2-3-ban: *„Teljes alázatban, szelídségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel. Törekedjétek rá, hogy a béke kötelékével fenntartsátok a lelki egységet.”* Hozzuk meg a fáradságot, hogy kölcsönösen megértsük és szeretetben elfogadjuk egymást. Ne éljünk veszekedésben, hanem legyünk mindig készek a megbocsátásra.

A Kol 3,13-14 - ben olvassuk: *„Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen. Ahogy az Úr megbocsátott nektek, ti is bocsássatok meg egymásnak. Legfőként pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke.”*

Ha a megbocsátásról beszélünk, a kiengesztelatlenségnek 5 különböző fajtáját kell megkülönböztetnünk:

1.Nem vagyok képes megbocsátani azoknak, akik megsebeztek.

Példa: Egyszer volt nálunk egy elvált asszony lelkigyakorlaton és elmesélte, hogy ő milyen boldogtalan (szerencsétlen) A férje 10 éve elhagyta és feleségül vette a titkárnökjét, aki annyi idős, mint a legidősebb lányuk. Időközben a lányuk is pszichés beteg lett, depressziótól szenvedett. A nő saját anyagi egzisztenciát épített föl, mert a férjétől nem kapott pénzt. Különböző ezoterikus kezeléseket kínált. Miközben ezt mesélte nekem, mint egy látomásban egy emberi csontvázat láttam magam előtt. Megkérdeztem tőle, van-e otthon csontváza. Nemmel válaszolt.

Kis idő múlva fölhívott, és elmesélte, hogy valóban talált egy igazi (semmi másolat)emberi csontvázat a pincében egy bőröndben. Teljesen elfelejtette, hogy a csontvázat egykor az ezoterikus praktikáihoz szerezte be. De a Szentlélek mindent fölfedett. Ebben volt a sok zavar oka. Ám nem tudta, mit is kezdjen a csontvázal. A hivatalban már érdeklődött. Azt mondták neki, hogy vegyen egy sírhelyet és temettesse el. Túl kevés pénze volt és tehetetlen volt. Azt

tanácsoltam neki, hogy bocsássa a csontvázat egy egyetem rendelkezésére. Ezt meg is tette. Ezután elmúltak a zavarok és ő is jobban lett.

A továbbiakban elmagyaráztam neki, hogy az ezoterikus praktikákon keresztül ő elhagyta a mi igaz Istenünket. Azt mondta, hogy mindent szeretne újra rendbe tenni és a lányát is szeretné elküldeni hozzám. Később eljött hozzánk a lánya egy lelkigyakorlatra. A beszélgetésben rávilágítottam, hogy meg kell az édesapjának bocsátania. Azt válaszolta, hogy soha nem fog az apjának és az ő új családjának megbocsátani, mert tönkre tette a családi életüket. Azt mondtam neki, hogy csak akkor gyógyulhat meg, ha az apjának és másoknak is megbocsát. Miután intenzíven együtt imádkoztunk, megkapta a kegyelmet, hogy mindenkinek megbocsásson, akiről úgy érezte, hogy őt megsebezte.

Másnap tanúságot tett erről. Felismerte, hogy megbocsátás nélkül nem talál békességet, és ezért

Isten nem tudja őt meggyógyítani. Kész volt, hogy elmenjen az édesapjához, hogy megbocsásson neki. De arra is rádöbrent, hogy ő is némely dolgot elhibázott, amiért neki is bocsánatot kell kérnie.

Később elmesélte nekem, hogy legfőbb ideje volt meglátogatni az édesapját. Nagy nyomorban volt. Agyvérzést kapott, lebénult és ágyhoz kötötten élt. Nagyon szomorú volt, mert röviddel azelőtt halt meg az édesanyja is. A szakítás után tíz évvel mindketten sírtak, amint viszont látták egymást. Az apa időközben megbánta, amit a családdal tett.

Itt láthatjuk, mennyi problémával kellett egy családnak szembe néznie, mert a családtagok nem voltak készek a megbocsátásra. A kiengesztelődés által az egész család hitre jutott.

1. Vannak emberek, akiket mi sebezünk meg, és ők nem képesek nekünk megbocsátani.

Talán tettünk már lépéseket, kértük, hogy bocsássonak meg nekünk De erről tudni sem akarnak. Fontos, hogy imádkozzunk értük, hogy megkapják ugyanazt a kegyelmet, mint mi, és képesek legyenek nekünk megbocsátani.

3. Némely ember saját magának nem tud megbocsátani.

Romániában részt vett egy májbeteg férfi a lelkigyakorlaton, aki depressziós is volt. Miután rákérdeztem, elmesélte, hogy édesanyja halála óta depresszióban szenved. Az édesapja nagyon korán meghalt, az édesanyjának egyedül kellett a három gyereket felnevelnie. Minden fáradságos munkát magára vállalt, keményen dolgozott a földeken, hogy a gyerekei jó iskolai képzésben részesüljenek és továbbtanulhassanak. Úgy is lett. A gyerekek sikeresek voltak a szakmájukban, édesanyjuknak rendszeresen utaltak át pénzt, hogy ő is jól éljen. Egy nap azonban az édesanyjuk öngyilkosságot követett el. Hátrahagyott egy búcsúlevelet, amelyben leírta, hogy nagyon magányos volt, és már nem tudott így tovább élni. A fia azóta kemény szemrehányásokat tesz magának, hogy nem törődött az édesanyjával, aki pedig mindent megtett azért, hogy neki és a testvéreinek jó életet biztosítson. Tele volt büntudattal (lelkiismeret furdalással). Tudjuk, hogy a büntudat által az ember depresszióssá válhat. Ha tele vagyok büntudattal, ez azt jelenti, hogy kevésbé bízom Istenben. Imádkoztam a férfivel, hogy találjon vissza az Istennel való bizalmas kapcsolathoz, hiszen Isten meg akar neki bocsátani, így ő is megbocsáthat önmagának.

Azok a nők is, akik elvetették a gyermekeiket, gyakran büntudatban élnek, mert nem tudnak saját maguknak megbocsátani. Még ha mély bánattal gyónták is meg ezt a bűnt, sok asszony évek múltával is büntudattal kínozza magát. Szomorú, hogy nem gondolnak arra, hogy Isten valóban megbocsát a gyónásban minden bűnt. Izaiás1,18 – ban így hangzik ez: „*Ha olyanok volnának is bűneitek, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó; és ha olyan vörösek is, mint a*

bíbor, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” Ez egyike Isten 2500 ígéréteinek. Bízzanak Istenben! Ő szereti a bűnöst. De nem a bűnt. Azt meg akarja nekünk bocsátani.

4. Vannak emberek, akik Istennel hadakoznak és Rá dühösek.

Ezek az emberek közvetlenül vagy rejtetten Istenre haragszanak. Talán, mert nem kapnak meg mindent, amit akarnak, mert Isten elvesz tőlük valamit, amit előtte Istentől érdemtelenül megkaptak. Vagy valami rossz történt velük.. Azt kérdezik, miért enged meg Isten ilyesmit, és mit hibáztak el ők az életükben. Mielőtt kifejténém e témát, szeretném ezen a helyen egy tapasztalatomat beilleszteni: Egyszer elvittek engem Indiában egy családhoz, mert az anya nagyon beteg volt. Alig tudott menni, egyfajta reumája volt. Ima közben megértettem, hogy ő Istennel hadakozott. Elmesélte nekem, hogy amióta a lánya öngyilkosságot követett el, már nem tud úgy imádkozni, mint korábban. A templomba pedig sehogy sem tud már elmenni. Megkérdeztem, meg akar-e gyógyulni. Azt mondta „igen”. A legfontosabb az volt, hogy kérte Isten bocsánatát, mert haragudott rá. Mindent át kellett adnia Jézusnak: szomorúságát, álmatlanságát, és minden mást. Két évvel később újra találkoztam vele. Már nem volt megkeseredve, meggyógyult, és mintha újjá született volna.

Egy további eset: Egy asszony elmesélte nekem a lelkigyakorlaton, hogy a fia nagyon aktív volt az Egyházban, sőt a plébániai testület elöljárója volt. A család boldog volt mindaddig, amíg a harmadik gyermekük fogyatékossgal a világra nem jött. A férj dühös volt Istenre, nem akart tudni az Egyházzal, később ki is lépett az Egyházból. Egy fogyatékos gyerekről való gondoskodás biztosan nehéz helyzetet teremtett a család számára. De mi nem tudjuk, mi Isten terve. Az apa nem volt képes elfogadni Isten tervét és ezt a keresztet Isten segítségével elhordozni. Ahelyett, hogy még szorosabban kötődött volna Istenhez, kérte volna az Ő erejét, elhagyta Istent és ezzel még nehezebbé tette a helyzetüket. Sajnos az egész családnak ettől kellett szenvednie, hogy az apa ennyire megkeseredett. Teljesen elfelejtette, hogy talán az ő életében is volt sok minden, amiért Istennek hálát adhatott volna. Nem az ő érdeme volt, hogy előtte két egészséges gyermeke született. Gyakran van ez így. Megfeledezünk a 999 jó dolgról, ha egyet is elvesznek tőlünk az ezerből.

5. Lehet, hogy az őseink nem engesztelődtek ki Istennel, amikor meghaltak.

Ennek a mi életünkre nézve is lehet negatív következménye. Ezért fontos, hogy ne csak a saját bűneinkért kérjünk bocsánatot. Az őseinkért is kell Isten bocsánatát kérnünk, értük misét mondatnunk, mert ezt ők már nem tehetik meg. Ez áll az Ószövetségben a Makkabeusok második könyvében. Júdás, a makkabeus, a hit tisztaságáért harcolt Izraelben. Ellenfele, Gorgias, a csatában harcolt ellene. Bár az Úr a zsidók oldalán állt, néhányan elestek a csatában. Júdás és az emberei nem értették, hogy miért estek el néhányan a soraikból. Később azonban az elesettek ruhája alatt idegen istenek amulettjeit fedezték fel. Ezek viselése a zsidóknak szigorúan tilos volt. Nos így már tudták, hogy azok a bűneik miatt estek el. Has. 2Mak12,40;

És tovább olvassuk a 2Mak 12,41-ben: „...*Mindnyájan dicsőítették az Urat, az igazságos bírót, aki azt is fölfedi, ami rejtve van. Aztán imádkozni kezdtek, és könyörögtek, hogy az elkövetett bűnök teljes bocsánatot nyerjenek. A nemes lelkű Júdás azonban figyelmeztette a csapatokat, hogy óvakodjanak a bűntől, hisz saját szemüikkel láthatták az elesettek példáján a bűn következményeit. Aztán gyűjtést rendezett a katonák között, és mintegy 2000 ezüst drachmát küldött Jeruzsálembe engesztelő áldozat bemutatására. Ilyen szépen és nemesen viselkedett, mivel gondolt a feltámadásra.*”

A Kiv 20,5 - ben olvassuk: „Azoknak a vétékét, akik gyűlölnek engem, megtorlom fiaikon, unokáikon és dédunokáikon.”

Ha például egy családban valakinek alkoholproblémái vannak, depressziós vagy öngyilkosságot követett el, többnyire megállapíthatjuk, hogy ezek a problémák már az ősoknél is előfordultak, és most az utódok hasonló problémákkal küszködnek, mert az ősök bűnei még nem ismertek és nem nyertek bocsánatot. Ezért fontos, hogy az őseink bűneiért minden nap kérjük Isten bocsánatát, és mondassunk értük szentmisét is.

A Mt 5,38-41 – ben olvassuk, amit Jézus mond nekünk. : „Hallottátok a parancsot: Szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is! Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösöd is! S ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira!”

Jézus azt mondja, hogy rosszért rosszal ne fizessünk. Az 1Tessz 5,15-ben olvassuk: „Ügyeljete, hogy senki ne fizessen rosszal a rosszért, hanem törekedjete mindig jól tenni egymással és mindenkivel.” Van sok ember, aki nem tud megbocsátani, és hosszú évekig gyűlöletet hordoz a szívében. Ezáltal nemcsak ő maga lesz beteg, hanem az egész családdal békétlenségben él.

Ehhez még egy tapasztalat: Egy pap elhívott az édesanyjához, aki beteg volt, hogy imádkozzam érte. A betegsége szerint nem tudott jól aludni, és magas vérnyomásban szenvedett. Beszélgetés közben megkérdeztem tőle, hogy milyen szándéokra kéri az imát. Azt mondta, hogy imádkozzam az egyik fiáért, mert az rossz úton jár. Aztán megkérdeztem tőle: „Mi van a lányával?” Rögtön éreztem, hogy az asszony valamit elhallgat. Ingerülten reagált és azt mondta: „Nem, nem a lányomról akarok beszélni!” „De” mondtam neki, „Isten azt akarja, hogy róla beszéljen!”

Szívemben imádkoztam: Mutass egy képet, hogy az asszony megértse, hogy ez a Te akaratod, hogy a lányáról beszéljen. Ekkor megláttam a bensőmben egy képet: egy körülbelül hat éves, hosszú hajú kislány feküdt eszméletlenül, világoszöld ruhában az ágyban. A közelében láttam egy vízzel teli tálat.

Megkérdeztem az anyától: „Látok egy hosszú hajú kislányt zöld ruhában feküdni az ágyban. Mellette egy nagy tál, benne víz. Mi történt a lányukkal? Miért feküdt eszméletlenül?”

Az asszony döbbsen nézett rám. „Honnan tudhatja maga mindezt? Hogy a lányom eszméletlen volt a magas láztól és hogy a férjem hideg vizet locsolt az arcára?” „Én nem tudom ezt”, válaszoltam neki, „de Jézus mindent tud az Ön életéről és a lányáról is.”

Itt jól láthatjuk, hogy mennyire ismeri Isten az életünk legapróbb dolgait, minden pillanatát, minden eseményét, mozdulatát.

Végül elhitte az asszony, hogy Isten őt ebben a pillanatban arra kéri, hogy a lányáról beszéljen. Aztán elmesélte: Egy napon a lánya egy fogyatékos férfival jött haza, aki ráadásul más felekezetű is volt, és akihez feleségül akart menni. Erre ő kidobta őket. Időközben a lánya hozzá ment a férfihoz, és lett két gyerekük. A család külföldön él.

Elszomorodtam a történet hallatán, fel nem foghattam, hogy tudott megmaradni és élni az anya ilyen keserűségben!

A Mt 6,14-15 - ős ígehelyre kellett gondolnom: „Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek. De ha nem bocsátok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.” Jézus tanítja nekünk a „Miatyánkot” is, ebben naponta imádkozzuk: „Bocsásd meg a vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” (has. Mt 6,12) Hogy tudna Isten nekünk megbocsátani, ha mi magunk nem bocsátunk meg?

Megpróbáltam elmagyarázni az asszonynak: A mi megbocsátásunk nélkül Isten sem tud nekünk megbocsátani és így meggyógyítani sem. Nagyon megsajnálta ezt az asszonyt és a férjét. Micsoda szomorú, békesség nélküli élet volt ez, amibe az egész családot belerántották. Egyetértettem vele abban, hogy a megbocsátás - emberileg nézve - nagyon nehéz és fájdalmas dolog. De Jézus segítségével minden lehetséges! Elkérhetjük tőle a kegyelmet, hogy meg tudjunk bocsátani!

Így elkezdtem imádkozni: „Jöjj közénk Jézus, segíts ennek az asszonynak, hogy tudjon megbocsátani és bocsánatot kérni.” Röviden elmagyaráztam neki, hogyan imádkozzon, akkor is ha nincs jelen a lánya. Azt mondtam neki: „Képzeld el, hogy én vagyok a lánya. Most mindent elmondhat nekem, ami fájdalmat okoz; de utána bocsásson is meg és kérjen is bocsánatot a lányától. Miközben az anya ezt hangosan kimondta, imádkoztam érte. Isten segítségével meg tudott bocsátani. Lassan megnyugodott és elcsendesült.

Istennek hálát adva hagytam el a családot. Meg voltam róla győződve, hogy az asszony a megbocsátás mindkét lépését őszintén és tudatosan megtette a szívében.

Másnap kaptam az örömteli hírt, hogy a lánya reggel 7 órakor fölhívta az édesanyját és azt mondta neki: Anya ma éjjel nálam voltál, átöleltél és bocsánatot kértél tőlem. Megbocsátok neked anya- Legyünk újra jóban. Röviddel ezután megtudtam, hogy a lánya évek óta először az egész családjával együtt eljött meglátogatni a szüleit, és az anya is meggyógyult az összes betegségéből.

Így a megbocsátás által nem csak belső, de testi gyógyulásban is részesült az anya.
Dicsőség az Úrnak!

Hány ember él a világon így, mint ez a család? Álmatlanok, csalódottak, betegek, szomorúak, és ezzel magukat és másokat is boldogtalanná tesznek. Némelyik ember mindig azt gondolja, hogy mások a bűnösök, ő maga nem. Ezekkel a gondolatokkal okozza a legtöbb kárt magának.

Pál apostol írja a Gal 15,15 - ben : „*De ha marjátok és rágjátok, vigyázzatok, nehogy felfaljátok egymást!*” Ez azt jelenti, hogy sokan vannak, akik egymás életét kölcsönösen megnehezítik, mert nem akarnak, nem tudnak megbocsátani. Évekig, sőt évtizedekig hordozzák ezt a terhet. Magukat és másokat is tönkre tesznek.

Sok idős ember van, aki háborús emlékektől szenved. Nem tudnak az ellenségnek, vagy a diktátoroknak megbocsátani. Az ilyen embereknek egyet mondhatok: A hatalmon lévők és a türannok bizonyosan sokat romboltak, az ő bűnük által sokan meghaltak, és meg ma is sokan szenvednek a következmények miatt. Az uralkodók és a valamikori háborús ellenfelek már régen meghaltak. Mi azonban nem tudjuk elfelejteni és megbocsátani a rombolásukat. Megkérdezem tőletek: „Ezek az emberek olyan sokat érnek nektek, hogy miattuk a saját életeteket megnehezítsétek, és állandóan a fájdalmas emlékeitekben éljete?”

Van talán egy olyan személy az életedben, akire neheztelsz a szívedben, mert nem bocsátotok meg egymásnak Sok ember azért beteg, mert gyűlölet és bosszú van a szívében.

Az 1Jn 3,15-ben olvassuk: „*Aki gyűlöli testvérét, gyilkos, márpedig tudjátok, hogy egy gyilkosnak sem maradandó birtoka az örök élet.*” Mit jelent itt a gyűlölet? Sokan azt mondják: „Én nem gyűlölök senkit.” Ám bizonyos emberekről tudni sem szeretnének, legyen az anyós vagy a meny. „Amióta ez a személy elköltözött tőlünk, nincs problémánk.” mondják az emberek. És ha megkérem: „Meséljen el egy rossz tapasztalatát az anyósával,” akkor elkezd ez a személy szidni az anyósát, izgatottan mesél a régi veszekedésekről, és keserű sírásban tör ki. Mindez arra utal, hogy még nem bocsátott meg, és szüksége van Isten kegyelmére, hogy el tudja engedni a sebzettségét és Jézus nevében kimondja a megbocsátást.

Zsid 12,15-ben ez áll: „*Vigyázzatok, az Isten kegyelmét közületek senki le ne kesse, nehogy valami mérges gyökér szárba szökkenjen, kárt okozzon és sokakat megfertőzzön.*”

Vezető betegápoló nővérként hívtak a munkatársaim, mert nem tudtak egy látszólag agresszív pácienssel mit kezdeni. A 92 éves néni csapkodott maga körül, karmolt és harapott, senkit nem akart magához közel engedni. Ám nagyon sürgősen szükségessé vált, hogy ezt az asszonyt megmosdassák és felöltöztessék. Annyira tudtuk csak megkötözni, hogy sikerült kivennem a szájából a műfogsorát.

Elgondolkoztam erről az asszonyról, és később beszéltem a fiával telefonon. Meg akartam tudni, hogy történt-e valami az édesanyja életében, ami az ő heves reakcióit megmagyarázná. Elmondta, hogy a háború idején megrázkódtatás érte, több alkalommal is megerőszkolták a katonák. Most már világos volt a számomra, miért viselkedett így a néni.

Amikor ezt az esetet elmesélem a lelkigyakorlaton, megkérdezem a résztvevőktől: „Meg akarják kockáztatni, hogy idős korban Önök is így viselkedjenek?”

Fontos, hogy időben megbocsássunk, amíg megtehetjük. Különből hasonló sorsra juthatunk, mint ez az idős asszony. Jézus arra vár, hogy nekünk is megadhassa a kegyelmet, hogy mindent meg tudjunk bocsátani.

Amikor a kiengeszteletlenség (meg nem bocsátás) állapotában vagyunk, az olyan, mintha keserű gyökereink lennének. Amíg nem bocsátunk meg, ezek a gyökerek egyre mélyebbre nőnek. Megismétlem, amit az 1Jn 3,15-ben olvastunk, mert nagyon fontos számunkra: „*Aki gyűlöli testvérét, gyilkos, márpedig tudjátok, hogy egy gyilkosnak sem maradandó birtoka az örök élet.*” Akiben gyűlölet lakik, abban nem lehet meg az örök élet, azaz Jézus nem tud benne lakni.

Hogyan kell megbocsátanunk?

Maga Jézus mondja nekünk: „*Én pedig azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!*” Mt 5,44

Egyszer egy férfi elment egy indiai imaközpontban arra a lelkigyakorlatra, ahol több ezer résztvevő volt. Ott elmondta a lelkigyakorlat vezetőjének, hogy az ő szomszédja elvett az ő birtokából egy darabot, s ráadásul őellené folyik bírósági eljárás. „Lehetetlen, hogy ezért ennek a férfinak meg tudjak bocsátani!” kiáltotta. Az atya azt mondta neki, hogy egész éjjel imádkozzon a szomszédjáért az Oltáriszentség előtt és a Rom12,20 - as igehelyet is olvassa el: „*Sőt, ha ellenséged éhezik, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki inni. Ha ezt teszed, izzó parazsat raksz a fejére.*”

Másnap ugyanahhoz az atyához elment a lelkigyakorlat egy másik résztvevője is és azt mondta neki: „Egész éjjel nem tudtam aludni, nyugtalan voltam, olyan erős fejfájásom volt, hogy azt hittem, minden ég a fejemben, mert tegnap a megbocsátás volt a téma. Be kell vallanom, hogy sok jogtalanságot elkövettem a szomszédom ellen. Szeretnék mindent jóvá tenni vele szemben. Mindkét szomszéd részt vett a lelkigyakorlaton, anélkül, hogy tudtak volna egymásról. Miközben az egyik felismerte, hogy meg kell bocsátania az ellenségének, és egész éjjel az Oltáriszentség előtt őerte imádkozott, addig a másik fejfájásában mintha forró széndarabokat érzett volna a fején és felismerte, hogy a jogtalanságát jóvá kell tennie. Itt láthatjuk, mennyire értékes lehet az ellenségünkért mondott ima.

Ezt igazolja Pál a Rom12.21- ben: „*Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.*”

Ehhez kapcsolódóan egy további eset: Nemrég érkezett látogatóba egy idősebb hölgy Boszniából Németországba, és részt vett nálunk a Raphael Házban egy lelkigyakorlaton. Miközben a megbocsátásról tartottam az előadásomat, megfigyelhettem, hogy milyen

boldogtalannak, mérgesnek, szomorúnak látszott. Az előadás után beszélgettem vele. Felhevülten mesélte el, hogy a lányát meggyilkolta a veje. A vő börtönbe került. Azóta beteg lett az anya. Már nem tudott aludni, erős fejfájása volt, és mindig nyugtalan volt. Mert a vejének nem tudott megbocsátani. Megkérdeztem tőle, hogy nagyon „szereti”-e a vejét, mivel őmiatta saját magát és a családját is boldogtalanná teszi. Azt mondta nekem: „Soha nem fogok neki megbocsátani, soha nem fogok tudni megbocsátani a vőmnek.” Segíteni akartam neki és mondtam neki: „Emberileg nézve nehéz, de kérjünk Jézustól segítséget, hogy megkaphassa a megbocsátás kegyelmét” Ezt követően szentségimádás volt. Több, mint 80 résztvevő jött össze. Ennek az asszonynak az engedélyével azt mondtam a mikrofonba, hogy imádkozzunk ezért az asszonyért, hogy tudjon megbocsátani. Egész hangosan kiáltottuk együtt, hogy „Jézus”, egyesek könnyek közt imádkoztak. Jézus azonnal válaszolt, mert az asszony hangosan mondta: „Megbocsátok, megbocsátok a vőmnek.” Iz 65,24 - re kellett gondolnom: „*Még mielőtt szólítanának, már válaszolok; még be sem fejezik szavukat, már meghallgatom őket.*”

A lelkigyakorlat utolsó napján a mikrofonhoz jött és tanúságot tett. Minden panaszából meggyógyult és még ma is erről mesél Boszniában. Nem csak azt mondja el, hogy milyen fontos a megbocsátás, hanem azt is, Jézus valóban köztünk él és működik. Később elhozta a férjét és a fiait is a lelkigyakorlatunkra. Látjuk, milyen gyorsan megváltozott minden az életében a megbocsátás által, a rosszat jóval győzte le.

Jézus mondja továbbá a Mt 5,46 - ban: „*Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? Nem így tesznek a vámosok is?*” Mit ért itt Jézus szeretet alatt? Csak azokat szeressük, akik minket szeretnek? Ha keresztény szeretnék lenni, ha Krisztust szeretném követni, szeretnem kell az ellenségeimet is és imádkoznom kell értük. Az ellenségeink tulajdonképpen a barátaink. Ha például gyaláznak bennünket, ezáltal közelebb kerülünk Istenhez. Ez az én élettapasztalatom is.

A Szentírásban állandóan olvassuk, hogy Péter kérdéseket tett fel, amelyek ma a mi számunkra is fontosak, például a Mt 18,21 - ben: „*Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?*” „*Mondom neked - felelte Jézus -, nem hétszer, hanem hetvenhétszer.*” Ez válasz mindannyiunk számára. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy hetvenhétszer? Akkor minden alkalommal meg kell számolnunk, hogy hányszor kell még megbocsátanunk. Jézus ezzel azt akarta mondani Péternek, hogy mindig meg kell bocsátania. Ez csak Péterre vonatkozik? Nem, Jézus ezt ma is mondja még nekünk.- Ahogy Ő megbocsátott az ellenségeinek, bocsássunk meg mi is.

Az Ef 4,26-27 - ben olvassuk: „*Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött. Ne adjatok teret a sátánnak.*”

Azáltal hogy a meg-nem-bocsátani-akarás állapotában vagyunk, teret adunk a gonosznak az életünkben. Mielőtt a nap lenyugszik, azaz mielőtt el mennénk aludni, hozzunk mindent rendbe. Nálunk Indiában az a szokás, hogy a gyerekek a napi családi ima után, mielőtt elmennek aludni, összetett kézzel a szüleikhez és a testvéreikhez mennek, „Dicsértessék a Jézus Krisztus” mondják, a többiek pedig „mindörökké Ámen”-nel válaszolnak. Még ma is emlékszem, hogy némely napon nem akartam oda menni az édesapámhoz, mert valami rosszat tettem, ő pedig megszidott érte. Kivártam a végét, aztán vonakodva oda mentem hozzá. Édesapám szeretettel megsimogatott és azt mondta: Hiszen minden újra rendben van. Ez a kiengesztelődés egy csodálatos pillanata volt a számomra, még ha ezt akkoriban nem is nagyon értettem.

Gyakran arra gondolok, hogy nem lenne annyi veszekedés a családban, ha ilyen módon élnének és a családban együtt imádkoznának az emberek. Akkor nem lenne olyan sok válás. Először két személy között van egy kis veszekedés, mint egy kevés por. De ha a port nem

takarítják el, kövekké válnak, sok az apró kőből egy fal lesz közöttük, úgy hogy végül már ki sem állhatják egymást. Annyira szép és gyógyító lenne, ha család reggel együtt kezdené a napot Istennel. Mert Ő minden reggel új erővel és új szeretettel ajándékoz meg bennünket. Este pedig ugyancsak Vele fejeznénk be kiengesztelődéssel a napot.

Mi történik, ha nem bocsátunk meg?

1.pont: Isten nem bocsátja meg a bűneidet. Mt 6,15: *„De ha nem bocsáttok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.”*

2.pont: Nem kapsz választ az imádra. Mk 11,25 : *„Ám amikor imádkozni készültök, bocsássatok meg, ha nehezteltek valakire, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa bűneiteket.”* És Jn 9,31: *„Tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, azt azonban, aki istenfélő és teljesíti akaratát, meghallgatja.”*

3.pont: Ezáltal meg is betegedhetsz, nem fogsz tudni aludni, nyugtalanság, depresszió kísérhet. Zsolt 32,1: *„Boldog, akinek a bűne megbocsátva, akinek be van fődve gonoszsága. Boldog az ember, akinek az Úr nem tartja számon vétékét, akinek lelkében nem lakik álnokság. Ameddig hallgattam, velőmig sorvadoztam, sóhajzásokomnak nem volt vége. Kezed súlyosan rám nehezedett nappal és éjjel. Szívem olyan volt, mint a föld a tűző napon. De akkor megvallottam neked bűnömet, nem rejtegettem tovább vétkeket. Így szóltam: „Az Úrhoz megyek és megvallom gonoszságomat!” S te eltörölted adósságom, megbocsátottad bűnömet.*
”

Eljött hozzánk egy asszony, aki depresszióban szenvedett, és több, mint 40 évig pszichiátrián kezelték. Jézus az imában megmutatta nekem, hogy ez az asszony nem tudott az édesanyjának megbocsátani. Az anya már méhében elutasította leánygyermekét, valami szert vett be, hogy megszakítsa a terhességet. A gyerek azonban túlélte az abortuszkísérletet és normálisan jött a világra. A gyerek és az anya között nem alakult ki kölcsönös szeretet. Már rég meghalt az anya, a lánya még mindig nem tudott neki megbocsátani. A közösen mondott ima által végül, Istennek legyen hála, mégis képessé vált a megbocsátásra. Vannak nők, akik az abortusz után már egyáltalán nem találják meg a békéjüket az életben, mert büntudatban élnek. Bár szükséges, hogy a bűnüknek tudatában legyenek, hogy megbánják és meggyónják azt. Ám az is nagyon fontos, hogy a gyermeküktől bocsánatot kérjenek, kereszteljék meg és adjanak neki nevet. Gyakran megtapasztaljuk, hogy ilyen módon az anyák újra megtalálják a békességüket. 1Kor 15,28-29: *„S ha majd minden alá lesz neki vetve, maga a Fiú is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki, hogy Isten legyen minden mindenben. Különben mi értelme van annak, hogy a halottakért megkeresztelkednek? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednek meg értük?”*

Ha az ősegyházban a feltámadásra való hivatkozással néhányan vitathatatlanul fölverték Pál apostol által a keresztséget a halottakért, akkor minden bizonnyal hitben megkeresztelhetjük az abortált, elhunyt gyerekeket, adhatunk nekik nevet és a Hozsannában (?) lévő rítust alkalmazhatjuk.

4.pont: Azok az emberek, akik nem bocsátottak meg, már nem tudnak rendesen imádkozni, mert a meg-nem-bocsátás vádol minket, fogva tartja a gondolatainkat és érzelmeinket, vagy más módon akadályoz bennünket az imában.

Most azt nézzük meg, hogyan bocsátott meg Jézus az ellenségeinek. A Zsolt 129,3 - ban olvassuk: *„A szántók a hátamon szántottak, s hosszú barázdákat vontak.”*

Úgy, ahogy megírták, Jézust is megsebezték. Egy bottal a fejét verték, az arcába köptek. Tövískoszorút fontak, és a fejére helyezték Kigúnyolták. Jézust, az Isten Fiát még Barabásnál is nagyobb bűnözőként állították be. És hogyan reagált Jézus? Röviddel a kereszthalála előtt, iszonyú szenvedéseiben, az ellenségeire gondolt és imádkozott értük.

Lk 23,24 - ben olvassuk: „*Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.*” Mi is imádkozunk az ellenségeinkért: „*Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek.*”

Így is imádkozhatunk:

„*Atyám, segíts nekem megbocsátani. Atyám, segíts nekem, hogy teljes szívemből meg tudjak bocsátani mindazoknak, aki nekem fájdalmat okoztak. Atyám, a Te nevedben, a te erőddel megbocsátok mindazoknak, akik engem megsebezték. Atyám légy hozzájuk irgalmas és kegyes, bocsásd meg a vétkeiket, add meg nekik a bűnbánat és a megtérés kegyelmét, szabadítsd meg őket minden gonosz erőtől, gondolattól és megkötözöttségtől.*”

Minden emberért imádkozunk, akiket mi sebezünk meg: „*Atyám, add meg nekik a kegyelmet, hogy meg tudjanak nekünk bocsátani.*”

Alleluja!

Kívánom, hogy mindannyian megkapjátok a megbocsátás kegyelmét.